

Mezopotamya 'da Bir Karadeniz Ecesi

– Hamiye Gül · 15 Mayıs 2026

Vakit, ömür tarlasında hasat vakti geldiğinde; geriye kalan ne saraylar ne de unvanlardır. Geriye kalan, bir ruhun başka bir ruhta bıraktığı o silinmez izdir.

Hikâye, İstanbul'un zarif sahil semtlerinden; Suadiye'nin ve Pendik'in deniz kokan sokaklarından başladı. Orada büyüyen genç bir kız, henüz yirmi yaşının baharındayken, elinde dedesi Selim Ağa'dan kalan görünmez bir pusulayla Mezopotamya'nın kapısından içeri girdi. O kapı yalnızca başka bir coğrafyaya değil; taş konakların, kadim inançların ve sert feodal kuralların hüküm sürdüğü başka bir zamana açılıyordu.

Bir gün, mayıs güneşinin altında mercimek tarlalarının arasındaki gelinciklere bakarken, bir öğretmene âşık oldu. O aşk; gösterişli sözlerle değil, vakarla büyüdü. Ve genç kadın, kalbini verdiği adamla birlikte Mezopotamya'nın sert rüzgârlarına karşı aynı damın altında bir ömür kurdu.

Bir Sır Gibi Taşınan Asalet

Mardin'in, Urfa'nın, Diyarbakır'ın o uçsuz bucaksız mercimek tarlaları; mayıs ayı geldiğinde gelinciklerle donanırdı. Herkes o kırmızılığı doğanın bir mucizesi sanırdı; oysa o gelincikler, toprağın en saf, en el değmemiş hâlinin imzasıydı. Tıpkı o konakta, unvanını bir sır gibi saklayan o genç kadın gibi...

O, bir "Ağa torunu" olduğunu kimsenin kulağına fısıldamadı. Çünkü biliyordu ki:

Ağalık söylenmez, yaşatılır.

Köyün dokuz yaşındaki kız çocuğu şaşkınlıkla "Garı belaş mı?" diye sorduğunda; o, narsisizmin camdan kulelerine sığınmak yerine erdemın sarsılmaz kayasına yaslandı. Eşine olan aşkını ve saygısını, o sert coğrafyanın tam ortasında bir bayrak gibi sessizce dalgalandırdı.

O konakta "maraba" değil, "insan" biriktirdi.

Süryani komşularıyla kurduğu gönül köprüsü, sınırların ötesindeki Suriye ışıklarından daha parlaktı.

Damdaki Yıldızlar ve Sessiz Veda

Geceleri damda; ay ve yıldızların altında, hamileliğinin kutsal ağırlığıyla uyurken kulağında hep dedesinin o kadim sesi yankılanıyordu:

"Dal yaşken eğilir, yetişkinin dalı serttir."

O, karnındaki evladını daha o günlerde Mezopotamya'nın sabrı ve Karadeniz'in bilgeliğiyle emziriyordu.

Selim Ağa otuz üç yıl önce ölmüştü fakat torununda yaşamaya devam ediyordu.

Ayrılık vakti geldiğinde, bir tayin haberiyle sessizce toparlanırken bile kimseyi incitmek istemedi. "Toza karşı paketledik her şeyi," derken aslında hüzün tozlanmasın diye uğraşıyordu.

Gitmeden on beş gün önce o gizli kimliği bir tesadüfle ortaya çıktığında insanlar onun neden bu kadar "farklı" olduğunu anladılar. Ama o yine de "ben" değil, "biz" dedi.

Oğluna ve Eşine Kalan Miras

Bu hikâyeyi okuyan güzel adam ve yiğit evlat...

Bu bir veda değil, bir hatırlatmadır.

O kadın, hayatı boyunca narsistçe bir güçle değil; erdemin yumuşak gücüyle yürüdü. Size bıraktığı en büyük hazine; ne tapular ne de şatafatlı isimlerdir.

Size bıraktığı; çıkara göre değişmeyen bir ahlak, çocuğun karşısında çocuk, büyüğün karşısında vakur olan o bilge duruştur.

O, hiç "Hanım Ağa" demedi ama geçtiği her tarlada bir gelincik gülistanı bıraktı.

Sizler, onun en kıymetli eserlerisiniz.

O her zaman yanınızdaydı; bazen bir mercimek tarlasındaki rüzgârda, bazen de damda parlayan o en parlak yıldızda...

Unutmayın:

Gerçek asalet; kim olduğunu bağırarak değil, kim olduğunu bir an bile unutmadan; gölgesinde herkesi serinleten bir çınar gibi yaşamaktır.

Çok sevgili dedem Selim GÜMÜŞ (Ağa) ve babaannem Gümüş Bacı [Feride (Hanım Ağa)] ruhları şad,
devirleri daim olsun.

Eşim Sinan GÜL ve oğlum Burak GÜL'e naçizane, zamana kaydedilen bir hediye...

Dipnot

Ben böyle hep mutlu oldum; mevzu göstererek, "ben" diyerek değil, o hâli yaşayıp yaşatarak yapmaktır.

Çünkü ağalığın söylenmeye ihtiyacı yoktur; yaşatılır.

Hamiye GÜL